

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Tâm Duyệt

1. Mỗi khi đệ tử kính dâng phương án tổ chức lớp học và giảng dạy lên cho sư phụ thượng nhân, sư phụ đều hết sức chuyên chú và cung kính, xem kỹ từng câu chữ trong phương án ấy một cách nghiêm túc, rồi mới đưa ra lời khai thị. Điều này khiến mỗi người có mặt ở đó đều cực kỳ cảm động. Có lần, bản phương án do đệ tử kính trình được sư phụ thượng nhân mang về phòng. Sau đó có người nói cho đệ tử biết, sư phụ thượng nhân đã dành trọn thời gian hai buổi sáng để xem bản phương án ấy một cách cẩn trọng. Khi sư phụ thượng nhân trao lại bản phương án cho đệ tử, đệ tử thấy rằng những phần trọng yếu trong phương án đều được sư phụ dùng bút đỏ đánh dấu; những chỗ đệ tử suy xét chưa thấu đáo, sư phụ sẽ tự tay viết ghi chú rõ ràng vào khoảng trống của bản thảo; những chỗ đệ tử diễn đạt chưa rõ ràng, sư phụ sẽ ghi một dấu hỏi. Đệ tử thật vô cùng xúc động, lại càng cảm thấy hổ thẹn. Sư phụ thượng nhân đã ngoài tám mươi tuổi, vậy mà vẫn dốc tâm lực xem xét bản thảo, tận tay chỉ dạy hậu bối. Đệ tử quan sát thấy rằng: đối với mỗi người đến trước mặt mình, bất luận địa vị cao hay thấp, tuổi tác lớn hay nhỏ, sư phụ thượng nhân đều đối đãi bằng tâm bình đẳng cung kính, đều kiên nhẫn giáo hóa.

2. Có lần, vài người đệ tử chúng tôi đến bái kiến sư phụ thượng nhân, và thỉnh giáo sư phụ một số vấn đề. Khi bước vào phòng sách của sư phụ thượng nhân, cũng chính là phòng tiếp khách, chúng tôi thấy căn phòng sạch sẽ, ngăn nắp, mọi vật dụng đều được sắp xếp đầu vào đó, có trật tự. Trong lúc sư phụ thượng nhân khai thị và chỉ dạy cho chúng tôi, khi nhắc đến một cuốn tạp chí, sư phụ đã mở đúng ngăn kéo thứ hai giữa biết bao nhiêu ngăn tủ và lấy cuốn tạp chí đó ra. Đệ tử thấy rằng, các vật dụng của sư phụ thượng nhân đều được đặt để có trật tự rõ ràng. Dù ở tuổi cao ngoài 80, nhưng khi cần tìm món đồ gì, sư phụ cũng đều biết rõ vị trí. Chính giới - định được hun đúc trong đời sống hằng ngày, và phong

thái thanh tịnh trang nghiêm được thể hiện ra ngoài, là điều mà hậu bối chúng tôi cần phải nỗ lực noi theo.

3. Một lần nọ, các đệ tử đến Hồng Kông bái kiến sư phụ thượng nhân. Khi đến nơi thì đã quá 6 giờ tối, chúng tôi thấy sư phụ thượng nhân vẫn chưa dùng bữa tối. Sư phụ thượng nhân nói, biết các bạn sẽ đến nên chờ các bạn để cùng dùng cơm tối, khiến chúng tôi cảm động không thôi. Bất kể là sáng hay chiều, sư phụ thượng nhân đều phải tiếp rất nhiều khách đến thăm. Thế nhưng đối với bất kỳ ai đến bên ngài, sư phụ thượng nhân luôn ân cần, nhẫn nại, đem hết lòng thành để khai thị, nhằm khai mở và dẫn dắt đại chúng giác ngộ nhân sinh, chưa từng thấy sư phụ thượng nhân có chút biểu hiện nào của sự thiếu kiên nhẫn. Tinh thần tận tụy dạy dỗ, không biết mỗi mệ̣t ấy thật sự là tấm gương để chúng tôi học tập.

4. Khi ở Hồng Kông, có một vị khách đến thăm sư phụ thượng nhân. Ban đầu cô dự định ở lại hai ngày, nhưng sau đó vì có việc nên phải rời đi ngay trước giờ cơm tối hôm ấy. Khi nhân viên báo với sư phụ thượng nhân, sư phụ liền dặn, chuẩn bị cho cô ấy một phần cơm hộp để cô mang theo ăn dọc đường. Đệ tử ở bên cạnh đã chứng kiến, sư phụ thượng nhân đối với việc nhỏ nhặt như thế cũng tỉ mỉ, suy nghĩ chu toàn cho khách, khiến đệ tử hết sức xúc động, đồng thời cũng nhận được một sự giáo huấn sâu sắc.

5. Một lần nọ, các đệ tử quây quần bên sư phụ thượng nhân để nghe sư phụ khai thị. Lúc ấy có vị khách bày tỏ ý kiến cá nhân và sự bất mãn về một vài việc, tâm trạng hơi kích động. Thấy tình hình như vậy, sư phụ thượng nhân chỉ nhẹ nhàng nói “phải rồi, phải rồi” để xoa dịu cảm xúc của bà. Sư phụ thượng nhân không phê phán, mà chọn cách nhẫn nại và tiếp nhận, hằng thuận chúng sanh.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”